

Στη νέα της ατομική έκθεση η εικαστικός παρουσιάζει φωτογραφίες και πίνακες που συμπυκνώνουν ένα κομμάτι του δημιουργικού της κόσμου.

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Ολο το έργο της Ντένης Θεοχαράκη εδράζεται στο βίωμα. Μέσα από τα ταξίδια της ανά τον κόσμο φωτογραφίζει διαρκώς τοπία και ανθρώπους που τραβούν την προσοχή της. Το μεγάλο υλικό που συλλέγει επιστρέφει μαζί της στην Ελλάδα και γίνεται κομμάτι του δικού της κόσμου, ενός κόσμου όπου η τέχνη αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι. Για παράδειγμα, όση ώρα μιλούσαμε στον χώρο του γραφείου της, στο δωμάτιο έμπαιναν θραυσματικές εικόνες από χώρες της Ασίας, ως επί το πλείστον, μέσα από το screen saver του υπολογιστή της. Ενα μέρος αυτών των εικόνων βρίσκει τον δρόμο του και για τους πίνακές της, μεγάλα τελάρα στα οποία η φωτογραφία είναι μόνο η αφορμή για να δημιουργηθεί ένα αυτόνομο έργο τέχνης. Στη νέα ατομική έκθεσή της στην Enripides Art Gallery παρουσιάζει έργα και από τις δύο κατηγορίες, τόσο φωτογραφίες της όσο και μια σειρά από πίνακες των ταξιδιών της. Τοπία και πορτρέτα ή και έναν συνδυασμό των δύο, αναμνήσεις από τις παγωμένες εικόνες της μηχανής στις οποίες δίνει σάρκα και χρώμα ενσταλάζοντάς τους μια νέα ζωή γεμάτη αυτονομία. «Στα ταξίδια μου μου αρέσει να ακολουθώ μη τουριστικές διαδρομές, ώστε να γνωρίζω τους ανθρώπους κάθε τόπου στην καθημερινότητά τους. Ενα από τα όμορφα κομμάτια αυτής της διαδικασίας είναι να κερδίσω την εμπιστοσύνη των ανθρώπων αυτών. Είναι πολύ όμορφο συναίσθημα όταν με αφήνουν να μπαίνω στα σπίτια τους και έτσι μπορώ να τους καταλάβω καλύτερα και να διεισδύσω στην ψυχή τους, έστω και για λίγο» θα πει. Η ίδια ξεχωρίζει ωστόσο το πορτρέτο μιας γυναίκας

από την Ελλάδα. «Βρέθηκα στο Παρνεόσι για έναν αγώνα τρεξίματος βουνού. Εκεί συνάντησα κάποια γυναίκα με την οποία αρχίσαμε να μιλάμε. Εκείνη μου είπε ότι ήταν το τελευταίο θύμα του “δράκου της Δράμας”, ο οποίος στραγγάλιζε γυναίκες. Εκείνη κατάφερε να επιζήσει. Δεν θα μπορούσα να μην τη ζωγραφίσω, γιατί σήμαινε πολλά για τη νίκη της ζωής πάνω στον θάνατο».

Η ψυχή στα μάτια

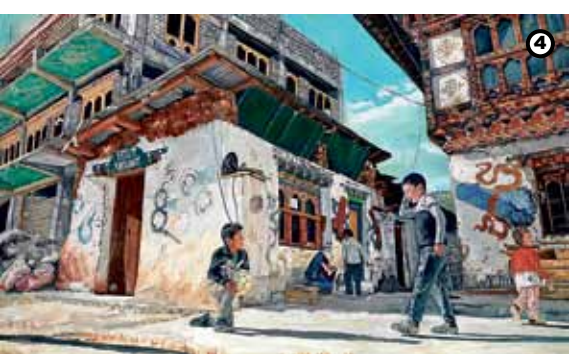
Ο τίτλος της έκθεσης στην Enripides Art Gallery είναι «Η σιωπή της ματιάς» και παραπέμπει βέβαια στη διακριτική όσο και στοχαστική παρουσία της παρατηρήτριας. Υπάρχει όμως και μια άλλη διάσταση σε αυτόν τον τίτλο, η οποία εκφράζεται με μια άλλη σειρά έργων, στον πρώτο όροφο της γκαλερί. Πρόκειται για πίνακες αφαιρετικών σχεδίων με σημείο αφετηρίας τους ένα μάτι ως την αρχή μιας δίνης ή μιας σπείρας όπου χαρτογραφούνται τελικά μια σειρά από συναισθήματα ή οι κρυπτογραφημένες εικόνες που τα προκάλεσαν. Η λεπτομέρεια στη γραφή τους θυμίζει παλαιότερα έργα της εικαστικού, τα οποία είχε δημιουργήσει με πενάκια, και το έναυσμα για αυτά ήταν μια επέμβαση ρουτίνας στα μάτια του γιου της. «Ημουν παρούσα στην επέμβαση, που μου έδωσε νέες σκέψεις και ιδέες να ζωγραφίσω μάτια. Τα μάτια, το βλέμμα μιλάνε από μόνα τους και λένε τόσα για τον ψυχισμό μας». Η έμπνευση για την Ντένη Θεοχαράκη μπορεί να έρθει από παντού και η ίδια δεν αφήνει τίποτα να σταθεί εμπόδιο στην εικαστική διοχέτευση της φαντασίας της. Αντίστοιχα, οι τεχνικές που χρησιμοποιεί για αυτή τη σειρά πινάκων ποικίλουν, μπορεί να είναι λάδια ή ακρυλικά, ορισμένα με τις βασικές γραμμές του σχεδίου

ου κεντημένες ή να έχουν δημιουργηθεί εξ ολοκλήρου ακόμα και πάνω σε χαρτί, ένα υλικό που χρησιμοποιεί και ως λεπτομέρεια σε ορισμένα αμιγώς ζωγραφικά έργα της. «Μου αρέσει να ανακαλύπτω χειροποίητα χαρτιά που παράγει ο κάθε τόπος. Πολλές χώρες της Ασίας έχουν παράδοση στα χειροποίητα χαρτιά και καθεμία έχει τη δική της τεχνική στον τρόπο κατασκευής τους. Παραδείγματος χάριν, τα πρόσφατα κεντήματα που έφτιαξα κατά την περίοδο του κορωνοϊού είναι πάνω σε χαρτί από το Μπουτάν».

ΝΤΕΝΗ ΘΕΟΧΑΡΑΚΗ
«ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΟΙΑΖΩ ΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ»

1. Έργο από την έκθεση στην Enripides Art Gallery.
2. Η Ντένη Θεοχαράκη επί το έργον.
3. 2019, μεικτή τεχνική σε καμβά.
4. Έργο του 2020.
5. 2009, μεικτή τεχνική σε καμβά.
6. 2019, μεικτή τεχνική σε ξύλινη επιφάνεια.
7. 2021, κέντημα, λάδι σε χειροποίητο χαρτί από το Μπουτάν.
8. Μαρόκο, 2018.

Όταν σκέφτομαι τη δουλειά μου, δεν μπορώ να τη δω “εγκλωβισμένη” σε ένα συγκεκριμένο είδος. Στη ζωή τα συναισθήματα που βιώνουμε εναλλάσσονται διαρκώς. Γιατί εγώ να περιορίσω τον εαυτό μου σε ένα συναίσθημα ή σε ένα συγκεκριμένο εικαστικό είδος;

Η καραντίνα υπήρξε φυσικά καταλύτης για τη δημιουργία των έργων, καθώς εξαιτίας της ή χάρη σε αυτήν η Ντένη Θεοχαράκη μπόρεσε να αφιερώσει περισσότερο χρόνο στην εικαστική δουλειά της. Η ίδια δεν σταμάτησε να εργάζεται στην οικογενειακή επιχείρηση, αν και ούτως ή άλλως πάντα η ζωγρα-

φική της βρίσκει τρόπους να παρεισφρήσει και στο γραφείο της, όπως μαρτυρά ένα μικρό σχέδιο που έχει δημιουργηθεί in situ και αποτελεί το έναυσμα για μια μελλοντική δουλειά και έκθεση. «Η καραντίνα μου έδωσε το έναυσμα για νέους δημιουργικούς δρόμους. Ξεκίνησα να κεντάω πάνω στα έργα μου, ενώ πα-

επέλεξε να περπατήσει από την αρχή. «Ο πατέρας μου είναι ζωγράφος, όπως επίσης και η γιαγιά μου ζωγράφιζε. Όταν ήμουν μικρή, έχοντας και κάποια αδυναμία στον πατέρα μου, ήθελα να πηγαίνω μαζί του στο στελιέ. Εκείνος με ρωτούσε τη γνώμη μου για τα έργα που ζωγράφιζε. Πέρασαν τα χρόνια και όταν τελείωνα το σχολείο σκέφτηκα να πάω στη Σχολή Καλών Τεχνών. Εγκατέλειψα όμως τότε τη σκέψη, ίσως επειδή άκουγα στο περιβάλλον μου ότι ο πατέρας μου έχει δύο κόρες και δεν θα υπήρχε διάδοχη κατάσταση στην επιχείρηση. Έτσι, εστίασα τις σπουδές μου στα οικονομικά για να μπορέσω να γυρίσω και να είμαι δυνατή, να μπορώ να εισφέρω ουσιαστικά στη δουλειά. Αγάπησα και αγαπώ τη δουλειά μου, γιατί αν δεν αγαπάς κάτι, είτε μιλάμε για τη ζωγραφική είτε για καθετί με το οποίο καταπιάνεσαι στην καθημερινότητά σου, δεν πετυχαίνεις. Μετά από αρκετά χρόνια πια αποφάσισα να κάνω μαθήματα ζωγραφικής. Ο δάσκαλός μου εκεί μου είπε: “Ντένη, πιστεύω ότι δεδομένου του ονόματος της οικογένειάς σου, για να καταξιωθείς ως ζωγράφος, είναι σημαντικό να εισαχθείς και να ολοκληρώσεις τη Σχολή Καλών Τεχνών».

Εκεί η Ντένη Θεοχαράκη είχε δασκάλους της τον Γιάννη Ψυχοπαίδη στη ζωγραφική, τον Νίκο Τρανό στη γλυπτική και τον Μανώλη Μπαμπούση στη φωτογραφία. «Ο κ. Ψυχοπαίδης είναι λόγιος. Ένας βαθιά καλλιεργημένος άνθρωπος που σεβόταν όλους τους φοιτητές του και τους άνοιγε τον δρόμο να προχωρήσουν βάσει των δυνατοτήτων και των ικανοτήτων τους. Ο κ. Μπαμπούσης, από την άλλη πλευρά, είχε μια ικανότητα να μου ξεδιαλύνει το καλλιτεχνικό χάος που υπήρχε μέσα μου. Αλλά και ο κ. Τρανός προσπάθησε να μου απελευθερώσει το πνεύμα ώστε να πειραματιστώ σε νέες τεχνικές. Πήρα πολύ σημαντικά μαθήματα απ’ όλους τους καθηγητές μου. Αγαπώ πολύ την τέχνη και θαυμάζω πολλούς καλλιτέχνες, αλλά στο τέλος της ημέρας δεν θέλω να μοιάζω με κανέναν. Δεν θέλω να ακουστεί εγωιστικό, αλλά αν αρχίσω να το κάνω θα χάσω ένα πολύ σημαντικό κομμάτι της αυθεντικότητάς μου. Θα περιορίσω την ελευθερία του μυαλού μου».

INFO
«Η σιωπή της ματιάς»:
Enripides Art Gallery
(Ηρακλείτου 10 &
Σκουφά, Κολωνάκι),
έως τις 4 Δεκεμβρίου.

ράλληλα είχα τον χρόνο να συγκεντρώσω φωτογραφίες σχετικές με τη “Σιωπή της ματιάς” από περιηγήσεις πολλών ετών. Οπότε στην αρχική μου σκέψη να κάνω έκθεση μόνο με έργα ζωγραφικής πρόσθεσα φωτογραφικό υλικό, έτσι ώστε τα δύο μαζί να αποτελέσουν μια άρρηκτη ενότητα». Είναι δύσκολο να περιγράψεις το ιδίωμα του εικαστικού σύμπαντος της Ντένης Θεοχαράκη με δύο λέξεις ή με μία πρόταση. Το σίγουρο είναι ότι την Ντένη Θεοχαράκη δεν την ενδιαφέρει η αναγνωρισιμότητα του έργου της ως ένα διακριτό «brand». Για παράδειγμα, τα έργα με τα οποία συμμετείχε πρόσφατα στη START Art Fair 2021 στη Saatchi Gallery του Λονδίνου είχαν σουρεαλιστικό χρώμα και χαρακτήρα. «Όταν σκέφτομαι τη δουλειά μου, δεν μπορώ να τη

δω “εγκλωβισμένη” σε ένα συγκεκριμένο είδος. Στη ζωή τα συναισθήματα που βιώνουμε εναλλάσσονται διαρκώς. Γιατί εγώ να περιορίσω τον εαυτό μου σε ένα συναίσθημα ή σε ένα συγκεκριμένο εικαστικό είδος; Ένα ζωγραφικό στυλ που έχει επιτυχία μπορεί πολύ εύκολα να επηρεάσει τον καλλιτέχνη ώστε να επαναλαμβάνεται. Επίσης, υπάρχει και η άποψη ότι το στυλ του κάθε καλλιτέχνη πρέπει να είναι εύκολα αναγνωρίσιμο, γεγονός που πολύ εύκολα μπορεί να τον δεσμεύσει δημιουργικά. Θεωρώ όμως ότι η εποχή μαζί με τα κλισέ της έχει αρχίσει να αλλάζει».

Οικογενειακή παράδοση

Η επιλογή της να ασχοληθεί με τη ζωγραφική μάλλον ήταν μονόδρομος, αν και όχι το μονοπάτι στο οποίο